

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 84 0 П 051691 18 Рев
Бања Лука, 20.09.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља П. А., из Б., кога заступа пуномоћник Ј. Х., адвокат из Б., против тужене Б. А. из Б., коју заступа пуномоћник Н. Б., адвокат из Б., ради предаје у посјед, в.с. 31.000,00 КМ, одлучујући о ревизији тужене против пресуде Окружног суда у Добоју број 84 0 П 051691 18 Гж од 16.03.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 20.09.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Дервенти број 84 0 П 051691 16 П од 24.10.2017. године тужена је обавезана да тужитељу преда у посјед двособан стан у Б., у Ул. С. ..., спрат ..., стан број ..., површине ... м2, изграђен у згради саграђеној на к.п. број ..., ... и ..., све из Пл број ... к.о. Б., уписан у Извод из књиге уложених уговора о откупу стамбених зграда и станова, лист број ..., као и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 4.305,00 КМ, са законском затезном каматом почев од 24.10.2017. године па до исплате.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Добоју број 84 0 П 051691 18 Гж од 16.03.2018. године жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда потврђена у дијелу одлуке о главној ствари. Истовремено, жалба тужитеља је дјелимично усвојена и првостепена пресуда преиначена у дијелу одлуке о трошковима поступка, тако што је тужена обавезана да му на име трошкова поступка исплати износ од 5.180,00 КМ, умјесто раније досуђеног износа од 4.305,00 КМ. Тужена је обавезана да тужитељу надокнади трошкове жалбеног поступка у износу од 900,00 КМ. Одбијен је захтјев тужитеља за накнаду трошкова одговора на жалбу.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужена због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи или да се иста укине и предмет врати на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитеља да се тужена обавезе да му преда у посјед двособан стан у Б., у Ул С. ..., спрат ..., стан број ..., површине ... м².

Одлучујући о захтјеву тужитеља, по проведеном доказном поступку, првостепени суд је утврдио: да је дана 04.04.2003. године под бројем Ов-799/03 закључен купопродајни уговор између М. П. (као продавца) и тужитеља (као купца), предмет којег је купопродаја означеног стана, за купопродајну цијену од 24.000,00 КМ; да је новац за куповину предметног стана отац тужитеља дао тужитељу; да се означени стан у јавним евиденцијама води на имену тужитеља са 1/1; да су парничне странке закључиле брак дана 21.06.2003. године и да су током брака стекли двоје млљ. дјеце; да је брак између њих разведен пресудом Основног суда у Дервенти број 84 0 П 051051 16 П од 30.11.2016. године; да тужена са млљ. дјецом живи у спорном стану; да је тужена поднесеном тужбом покренула поступак за утврђење заједнички стечене имовине у браку са тужитељем, који поступак се код првостепеног суда води под бројем 84 0 П 052501 17 П.

На темељу тих чињеница, утврђујући у форми претходног питања да предметни стан не представља заједничку имовину парничних странака стечену током ванбрачне и брачне заједнице и да се не ради о поклону учињеном обома, првостепени суд је закључио да се ради о посебној имовини тужитеља, имајући при томе у виду одредбе члана 269, 270. став 1. и 284. Породичног закона („Службени гласник РС“ број 54/02, 41/08 и 63/14, даље: ПЗ). Сагласно томе, код утврђења да је тужена у посједу предметног стана и налазећи да тужитељу као власнику стана припада право на поврат стана, првостепени суд је захтјеву тужитеља удовољио, примјеном одредаба члана 126. и 127. Закона о стварним правима („Службени гласник РС“ број 124/08 до 60/15, даље: ЗСП).

Одлучујући о жалби тужене, другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правне закључке првостепеног суда, уз допуну да нису доказани наводи из одговора на тужбу - да је отац тужитеља предметни стан поклонио обома (тужитељу и туженој). Сагласно томе, те налазећи да нису почињене повреде одредаба парничног поступка, на које се жалбом указивало, другостепени суд је жалбу тужене одбио и првостепену пресуду потврдио у дијелу одлуке о главној ствари. Истовремено, другостепени суд је жалбу тужитеља дјелимично усвојио и првостепену пресуду преиначио у дијелу којим је одлучено о трошковима поступка.

Побијана пресуда је правилна и законита и ревизионим наводима није доведена у озбиљну сумњу.

Ревизионим наводима тужена ни не тврди (нити је то тврдила у поступку пред нижестепеним судовима) да је предметни стан стечен заједничким радом и средствима током трајања брака између парничних странака, а наведено би било и супротно датуму закључења уговора о куповини тог стана. Тиме је правилан закључак нижестепених судова, да наведени стан нема карактер заједнички стечене имовине током трајања брака у смислу одредбе члана 270. став 5. ПЗ.

Међутим, тужена у ревизији понавља наводе из одговора на тужбу, тако што и даље тврди да је приликом зарука парничних странака, у марту мјесецу 2003. године, када наводи да је живјела у ванбрачној заједници са тужитељем, отац тужитеља изјавио (те тако и урадио) да ће дати новац њима обома, да се купи стан за њих обоје, па истиче

да се ради о поклону учињеном обома. У складу са тим наводима у ревизионим наводима тврди да су нижестепени судови погрешно примјенили одредбу члана 270. став 6. ПЗ.

Сагласно наведеној одредби, поклони трећих лица учињени током брачне заједнице (у новцу, стварима, пружању помоћи радом и слично) улазе у заједничку имовину без обзира који их је брачни друг примио, уколико друкчије не произлази из намјене поклона, или се из околности у моменту давања поклона може закључити да је поклонодавац желио учинити поклон само једном од брачних супружника. Према одредби члана 284. ПЗ имовина стечена радом лица у ванбрачној заједници која је трајала дуже времена сматра се њиховом заједничком имовином (став 1.). Код диобе те имовине сходно се примјењују одредбе о диоби заједничке имовине брачних супружника (став 2.).

Према утврђењу нижестепених судова, тужена није доказала наводе да је отац тужитеља, приликом давања новца за куповину стана, учинио поклон парничним странкама, а не само тужитељу (јер су ови наводи потврђени само исказима њене мајке и сестре, које су саслушане у својству свједока, те су супротни осталим изведеним доказима, прије свега закљученом купопродајном уговору). С обзиром на такво утврђење, сагласно означеним законским одредбама, само да је у моменту када је учињен поклон оца тужитеља, у виду датог новца за куповину стана, тужена била у дугогодишњој ванбрачној заједници са тужитељем, могла би се позивати на то да поклон учињен тужитељу (који је закључио уговор о куповини стана и уписао се као власник стана) улази у заједничку имовину, уколико не би другачије прилазило из околности у моменту давања поклона.

Међутим, према исказу саме тужене, у ванбрачној вези са тужитељем је била од дочека Нове 2003. године, што значи да таква краткотрајна ванбрачна заједница (чак и да је доказано њено постајање), супротно ревизионим наводима, не би могла довести до примјене одредбе члана 270. став 6. ПЗ.

Произлази да је правилан закључак нижестепених судова, да предметни стан, који је купљен прије него што су парничне странке закључиле брак, представља посебну имовину тужитеља (члан 270. став 1. ПЗ). При томе је, супротно ревизионим наводима, овај закључак заснован на правилној оцјени изведених доказа.

Како је тужитељ уписан као власник стана, а не налази се у посједу истога, у одредбама члана 126. и 127. ЗСП, нижестепени судови су имали ваљано упориште за усвајање тужбеног захтјева.

Сагласно изложеном, изјављена ревизија је одбијена, примјеном одредбе члана 248. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13).

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић